

ULUSLARARASI DAYANIŞMA VE IMF'YE KARŞI TAVIR

Aydınlık Dergisi, 13 Nisan 2003

Yıldırım Koç

Gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıflarının, sendikalarının ve onların denetimindeki uluslararası sendikal örgütlerin gerçek bir uluslararası dayanışmadan yana olup olmadıklarının gerçek göstergesi, azgelişmiş ülke halklarının ve özellikle de işçi sınıflarının hak ve özgürlüklerine yönelik en önemli saldırıları ülke politikaları biçimine dönüştürten IMF ve Dünya Bankası'na karşı tavidir.

Türkiye'de işçiler, memurlar, esnaf, köylü, emekli, işsiz, ülkenin kalkınmasından yana sanayici artık IMF'nin ne olduğunu öğrenmeye başladı. "Öğrenmeye başladı" diyorum, çünkü IMF'ye karşı çıkmasına çıkıyor, ama IMF'nin arkasındaki güçlerin yeterince farkında değil. Ülkemizde işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin düşmanı politikalar uygulatan bu örgütlerin gerçekçe gelişmiş kapitalist ülkelerin ve ulusötesi şirketlerin çıkarlarının bir aleti olduğunu yeterince anlayamadı. Ancak, yetersiz de olsa, IMF ve Dünya Bankası karşıtı bir tavır başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm halkımızda yerleşmiş durumdadır.

Peki, Türkiye'deki işçilerle dayanışma içinde olmanın birinci şartı ne? IMF'ye ve Dünya Bankası'na karşı çıkmak.

Türkiye'de sendikalaşma, toplu pazarlık ve grev hakları ihlal ediliyorsa, bunun tek sorumlusu yerli güçler mi? Yoksa gerçek sorumlu emperyalizm mi, onun aleti durumundaki IMF mi?

Bu koşullarda, IMF'ye ve Dünya Bankası'na karşı açık tavır alınmadan, Türkiye'de işçilerin, memurların, emeklilerin, işsizlerin, diğer bir deyişle, bir bütün olarak işçi sınıfının sorunlarına çözüm aranabilir mi, bulunabilir mi?

Peki, siz hiç Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) IMF'nin ve Dünya Bankası'nın politikalarının değiştirilmesi için kendi hükümetine baskı yaptığını duydunuz mu? Ben duymadım. Yapmadı, yapmaz. Ama IMF Yönetim Kurulu'nda Alman Hükümeti'nin yüzde 6,02 oy gücü var.

Siz hiç ABD sendikalarının (AFL-CIO), IMF ve Dünya Bankası'nın işçi düşmanı politikalarının değiştirilmesi için ABD Hükümeti'ne çağrı yaptığını okudunuz mu? Ben okumadım; çünkü böyle bir çağrı yapmadı, yapmaz. Peki, o zaman işçi sınıfının ve sendikacılık hareketinin uluslararası dayanışması nereye gitti? IMF Yönetim Kurulu'nda ABD'nin oy gücü yüzde 17,36.

Siz, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun (ETUC), AB ülkelerinin hükümetlerine çağrı yaparak, IMF ve Dünya Bankası'nın sendika düşmanı politikalarının değiştirilmesini istediğini duydunuz mu? Ben duymadım; ama biliyorum ki, AB ülkelerinin IMF Yönetim Kurulu'ndaki oy oranı yüzde 29,88. Peki, bu nasıl uluslararası dayanışma?

Bu konuda önemli bir gelişme, ICFTU, Küresel Sendika Federasyonları ve OECD-TUAC'dan oluşan Küresel Sendikalar Ticaret ve Uluslararası Çalışma Standartları Çalışma Grubu'nun 13-14 Şubat 2003 günlü toplantı için hazırladığı belgedir. Bu belgenin sonuç bölümünde şöyle denilmektedir¹:

"Dünya Ticaret Örgütü'nde ve diğer uluslararası kuruluşlarda herhangi bir sendikal eylemin başarısı, nihai olarak, sendikaların ulusal düzeyde hükümetlerini etkilemede gösterecekleri başarıya bağlıdır."

Dilerim, gelişmiş kapitalist ülkelerin sendikalarının politikaları bu uyarı doğrultusunda yeniden biçimlendirilir. Ancak, emperyalizm geriletmeden bunun gerçekleşme olasılığı çok düşük gibi gözüküyor.

¹ Global Unions, Task Force on Trade and International Standards (TILS), Discussion Document for the Global Unions TILS Meeting (Geneva, 13-14 February 2003), s.21.